

19. Dumbrava Roșă.

După cumplitulu resboi de la Valea-Albă, Moldovenii mai avură încă multe resbõe cu Turcii; dar' cu tôte aceste, unirea ce era între dênșii și curagiulu ce li da credința în Domnulu loru Stephan, i-au făcutu să nu fie nici o dată biruiți cu desăvârșire. Însă nu numai cu Turcii se bătură ei; ci și cu Cazacii séu Litfani, Tatarii, Ungurii și Polonii. Așa la 1497, adecă peste 21 ani după resboiulu de la Valea-Albă, **Albert**, regele Leșiloru, veni assupra Moldoveniloru, sub cuvântu că voesce a li da ajutoru să bată pe Turci; Dar' gândulu regelui leșescu era, să ucidă pe Stephan și să cuprindă țera. Stephan ilu înțelese; însă aflându că are 80 mii soldați, ilu lăsă ca să intre în țera. Albert intră și înaintându pênă la Sucéva, nu găsi pe Stephan; căci elu și cu mare parte din armata sa, se dussese la Roman. Albert, după ce bătù în zădar câtu-va timpu cetatea Sucevei, vëdându că nu pôte face nimica, trămissă la Stephan să-i cêră pace. Stephan i dede pacea; dar' fi dîssă, că să se întorcă în țera lui, ér' pe unde-a venitu. Leșii fiindu mândri și îndăretnici, nu ascultară; ci porniră pe altu drumu. Ajungându în pădurea numită **Cosminulu**, de-odată vëdură arborii cădëndu assupra loru, și auđiră voci strigându: „Ucideți! Ucideți!“ și-o mulțime de țerani Români, începură a-i ucide cu topóre și cu pari. Ca o minune încă! écea și Stephan cu voinicii séi, eși ca din pământu, de încunjură pe Leși. Polonii voru să se apere; dar' în zedar! Moldovenii ucisseră mulți dintr'ênșii; dar prinseră pe mulți și vii. Apoi Stephan, ca să li resplátéscă multe nedreptăți ce-i făcusseră, înjugă la pluguri ca pe boi, 20 mii din cei mai fruntași Leși; ară cu dênșii o câmpie întinsă, unde semênă ghindă. Din ghinda semênată pe acelu locu, crescù o pădure mare, care apoi se numi **Dumbrava-Roșă**, ce se ăice că se află și astă-đi, în districtulu **Botoșani**.

20. Stephan Vodă și Șoimulu.

STEPHAN.

Șoimule, șoimuțu ușoru!
Fă-te rôtă susu în sboru. —
Ce se vede la hotare,
De s'aude sgomotu mare?

ȘOIMULU.

Stephane vítézulu meu!
Đeu! de altulu aru fi réu;
Ér' de tine multu e bine,
Că tu ești șoimanu ca mine.
De juru împrejurulu têu,
Năvălescu dușmani mereu!
Te calcu Ungurii făloși
Și Litfani necredincioși;

Te calcu haniu tătărescu
Și urdiile turcescu!

STEPHAN.

Las' să vie, las' să vie
Să se dee pradă mie!
Mórtea-i pasce ca pe-o turmă,
Pécatu-i mână din urmă.
Mulți au mai venitu la noi,
Puđini s'au dusu innapoi;
Că-su Românû cu patru mânî
și amu lécuri de pagâni:
De Tataru amu o segétă,
De Turcu pala mea cea lată,
De Litfani unu busduganu,
Și de Unguri unu arcanu.